Lietas Nr. 1A30002617
Lietvedības Nr. 1A-0026-17/27

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2017.gada 15.jūnijā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas tiesnese B.Horuna,
rakstveida procesā, izskatot /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 25.novembra lēmumu Nr.2654, un konstatēja

Aprakstošā daļa

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes (turpmāk – VP RRP KPP) Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona (turpmāk – PPP ???) jaunākais inspektors Dz.Daškovs 2016.gada 27.oktobrī sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF892793, kurā norādīts, ka 2016.gada 27.oktobrī plkst.15.37, /pers. A/, vadot transportlīdzekli Opel Corsa, Igaunijas valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, Rīgā, pa Kr.Barona ielu no Tallinas ielas puses Artilērijas ielas virzienā, apgriezās braukšanai pretējā virzienā, neievērojot ceļa zīmes Nr.401 „Braukt taisni" prasības. Transportlīdzeklis ir vieglais pasažieru automobilis, kurš pastāvīgi reģistrēts Igaunijā, un /pers. A/ nav atļaujas, lai piedalītos ceļu satiksmē Latvijas teritorijā ar minēto transportlīdzekli, kā arī nebija klāt transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti. Tādējādi netika ievērotas Latvijas Republikas Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 271.1apakšpunktā, 272. un 274.punktā noteiktās prasības, Ceļu satiksmes likuma (01.06.2016.-31.12.2016. redakcijā) (turpmāk – CSL) 9.panta ceturtā daļa un 25.panta pirmās daļas 2.punkts, par ko administratīvā atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{29}panta pirmajā daļā, 149.^{25}panta desmitajā daļā (01.09.2016.-15.11.2016. redakcijā) un 149.^{4}panta pirmās daļas 2.punktā.

Minētajā administratīvā pārkāpuma protokolā ir ietverts jaunākā inspektora Dz.Daškova lēmums, ar kuru /pers. A/ tiek saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{29}panta pirmās daļas, 149.^{25}panta desmitās daļas un 149.^{4}panta pirmās daļas 2.punkta, uzliekot viņam naudas sodu 85 *euro* apmērā.

Nepiekrītot iepriekš minētajam lēmumam, /pers. A/ to pārsūdzēja VP RRP KPP. Ar VP RRP KPP 2016.gada 25.novembra lēmumu Nr.2654 (turpmāk – Iestādes lēmums) VP RRP KPP PPP CPB jaunākā inspektora 2017.gada 27.oktobra administratīvā pārkāpuma protokolā ietvertais lēmums atstāts negrozīts un /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iestādes lēmumā atspoguļota administratīvā pārkāpuma protokolā norādītā administratīvā pārkāpuma būtība un norādīts sekojošais.

Ar administratīvā pārkāpuma protokolu un pieņemto lēmumu lietā /pers. A/ iepazinās un parakstīja to, pašrocīgi norādot protokolā: "Paskaidrojumus iesniegšu papildus, jo tam dotajā momentā nav laika".

Administratīvā pārkāpuma protokolam pievienots VP RRP KPP PPP ??? jaunākā inspektora Dz.Daškova dienesta ziņojums, kurā norādīts, ka 2016.gada 27.oktobrī plkst.15.37 viņš konstatēja pārkāpumu, kurš fiksēts protokolā Nr.PF 892793. Norāda, ka /pers. A/ izdarītajam pārkāpumam piekrita. Pārkāpums fiksēts videoierakstā, kurš vadītājam uzrādīts. /pers. A/ uzzinot, ka par pārkāpumiem būs jāmaksā sods, sāka uzvesties tā, lai notiktu konflikts, sāka pats sevi apsaukāt, kliegt, centās psiholoģiski ietekmēt. Saprotot, ka tas viņam neizdosies, sagaidīja protokolu, iepazinās ar to un norādīja, ka paskaidrojumus sniegs vēlāk.

Tāpat Iestādes lēmumā tiek atreferēts /pers. A/ sūdzības saturs.

Iestādes lēmumā tiek citēti LAPK 272.pants, 286.panta pirmā un otrā daļas, CSN 271.1., 272., 274.punkti, Ceļu satiksmes likuma 9.panta ceturtā, piektā un sestā daļas, 25.panta pirmās daļas 2.punkts, Ministru kabineta 2009.gada 24.novembra noteikumu Nr.1341 „Kārtība kādā piešķir un anulē atļauju piedalīties ceļu satiksmē ar ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili" (turpmāk – MK noteikumi Nr.1341) 3., 6. un 11.punkti.

Iestāde lēmumā norāda, ka, lai iestātos LAPK 149.^{29}panta pirmajā daļā paredzētā atbildība, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis atradies kustībā un dotajā gadījumā tā vadītājs ir pārkāpis ceļa zīmes Nr.401 „Braukt taisni" prasības. Lai iestātos LAPK 149.^{25}panta desmitajā daļā paredzētā atbildība, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis atradies kustībā un to vadīja persona, kurai nav piešķirta atļauja Latvijas Republikā vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu transportlīdzekli.

Administratīvajā lietā nepastāv strīds, ka /pers. A/ 2016.gada 27.oktobrī, Rīgā, vadīja transportlīdzekli Opel Corsa, Igaunijas valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, pa Kr.Barona ielu no Tallinas ielas puses Artilērijas ielas virzienā un veica apgriešanās manevru braukšanai pretējā virzienā.

Sūdzībā /pers. A/ norāda, ka ceļa zīmi Nr.401 "Braukt taisni" nepamanīja, ka ikdienā minēto transportlīdzekli vada viņa dzīvesbiedre, kurai ir saņemta atļauja piedalīties ceļu satiksmē, un, ka transportlīdzekļa reģistrācijas dokumentus uzrādīja.

Iestāde norāda, ka ir nepieciešams noskaidrot jautājumu, vai /pers. A/ bija saņēmis atjauju vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu transportlīdzekli, un, vai viņam bija transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti.

Paskaidrojumu sniegšanai tika uzaicināts VP RRP KPP PPP ??? inspektors A.Mutovkins, kurš dienesta ziņojumā norāda, ka 2016.gada 27.oktobrī, pildot dienesta pienākumus kopā ar jaunāko inspektoru Dz.Daškovu, plkst.l5.37 ievēroja, ka transportlīdzeklis Opel Corsa, Igaunijas valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, veica apgriešanās manevru, braukšanai pretējā virzienā, ceļa zīmes Nr.401 "Braukt taisni" darbības zonā. Transportlīdzeklis brauca pa Tallinas ielu, nogriezās pa labi uz Kr.Barona ielu, kur veica apgriešanās manevru Artilērijas ielas virzienā. Pēc pārkāpuma konstatēšanas transportlīdzeklis tika apturēts. Policijas darbinieks piegāja pie vadītāja, izskaidroja apturēšanas iemeslu un pārkāpuma būtību, palūdza uzrādīt dokumentus. Veicot dokumentu pārbaudi, policijas darbinieks konstatēja, ka transportlīdzekļa vadītājam /pers. A/ nav saņemta atļauja piedalīties ceļu satiksmē ar ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu transportlīdzekli. Par minētajiem pārkāpumiem tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr.892793, ar kuru vadītājs iepazinās, parakstīja, norādot protokolā, ka paskaidrojumus sniegs vēlāk, jo steidzās. Vadītāja uzvedība bija agresīva un izaicinoša. Transportlīdzekļa apturēšanas brīdī tajā atradās mazgadīgs bērns, citu pasažieru nebija.

Izskatot administratīvās lietas materiālus, Iestāde konstatē, ka ārvalstīs reģistrētajam transportlīdzeklim Opel Corsa, Igaunijas valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, kurš tika izmantots Latvijā, bija nepieciešama atļauja, kura /pers. A/ nebija saņemta normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā. Minētais fakts apstiprinās ar Ceļu satiksmes drošības direkcijas (turpmāk – CSDD) Informācijas sistēmā esošajām ziņām. Turklāt, /pers. A/ minēto faktu neapstrīd arī iesniegumā. Kā arī no CSDD Informācijas sistēmā esošajām ziņām konstatējams, ka minētā transportlīdzekļa vadīšanai atļauju bija saņēmusi /pers. I/.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Iestāde uzskata, ka 2016.gada 27.oktobrī /pers. A/ nebija saņēmis atjauju transportlīdzekļa izmantošanai normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā.

Saskaņā ar CSL 9.panta sesto daļu, /pers. A/ bija pienākums CSDD saņemt atļauju piedalīties ceļu satiksmē ar ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo transportlīdzekli. Turklāt, katrai personai ir iespēja arī elektroniski CSDD mājas lapā www.csdd.lv pasūtīt atļauju piedalīties ceļu satiksmē.

Iestāde, iepazīstoties ar pārkāpuma vietā veikto videoierakstu, konstatē, ka videoieraksts veikts 2016.gada 27.oktobrī. Policijas darbinieki atradās apturētā transportlīdzeklī, Kr.Barona un Tallinas ielas krustojumā, pie luksofora aizliedzošā sarkanā gaismas signāla. Plkst.15.37:43 transportlīdzeklis Opel Corsa, Igaunijas valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, veica labo pagriezienu no Tallinas ielas uz Kr.Baronas ielu, pēc kā, pabraucot dažus metrus, veic apgriešanās manevru braukšanai pretējā virzienā, šķērsojot tramvaja sliežu klātni un neizpildot ceļa zīmes Nr.401 "Braukt taisni" prasības, nostājas priekšā transportlīdzeklim, kurš apturēts pie luksofora sarkanā gaismas signāla. Ka arī no videoieraksta konstatējams, ka transportlīdzekļa aizmugurējā sēdeklī neatradās neviena persona.

Turklāt /pers. A/ protokolā paskaidrojumā nenorāda, ka transportlīdzeklī būtu atradusies vēl kāda persona.

/pers. A/ sūdzībā norāda, ka ceļa zīmi Nr.401 "Braukt taisni" nepamanīja.

Iestāde, citējot LAPK 9.panta pirmo daļu, norāda, ka no minētās likuma normas izriet, ka subjektīvo pusi veido nodoms vai neuzmanība. Nodoms ir skaidrots LAPK 10.pantā, proti, administratīvais pārkāpums atzīstams par izdarītu ar nodomu, ja persona, kas to izdarījusi, ir apzinājusies savas darbības vai bezdarbības prettiesisko raksturu, paredzējusi tās kaitīgās sekas un vēlējusies vai apzināti pieļāvusi šo seku iestāšanos.

Savukārt neuzmanība ir skaidrota LAPK 11.pantā, proti, administratīvais pārkāpums atzīstams par izdarītu aiz neuzmanības, ja persona, kas to izdarījusi, ir paredzējusi savas darbības vai bezdarbības kaitīgo seku iestāšanās iespēju, bet vieglprātīgi paļāvusies, ka tās varēs novērst, vai arī nav paredzējusi šādu seku iestāšanās iespēju, kaut gan tai vajadzēja un tā varēja tās paredzēt.

CSL 19.panta pirmā daļa nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Transportlīdzekļa vadītājam, vadot paaugstinātas bīstamības avotu, kāds nenoliedzami ir mehāniskais transportlīdzeklis, visa iecerētā braukšanas maršruta laikā ir jāseko līdzi luksoforu signāliem, ceļa zīmēm un ceļa apzīmējumiem.

Dotajā gadījumā Iestāde secina, ka /pers. A/, vadot transportlīdzekli, nav pievērsis nepieciešamo vērību izvietotajai ceļa zīmei, kā rezultātā ir pārkāpis CSN prasības, un Iesniedzēja rīcībā ir saskatāma administratīvā pārkāpuma sastāva subjektīvā puse – neuzmanība.

Iestāde lēmumā norāda, ka neuzmanība varētu būt vērtēta, kā atbildību mīkstinošs apstāklis, taču tā nav atbildību izslēdzošs apstāklis.

Bez tā, Iestādes lēmumā norādīts, ka no LAPK 32.panta ir secināms, ka par administratīvo pārkāpumu nevar tikt piemērots sods ārpus ietvariem, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu. Apstākļi, kas saskaņā ar LAPK 32.pantu ir ņemami vērā, piemērojot administratīvo sodu, ietekmē piemērojot sodu tikai normatīvajā aktā noteiktās sankcijas ietvaros. Arī konstatējot atbildību mīkstinošos apstākļus, iestādei nav tiesības noteikt sodu par administratīvo pārkāpumu ārpus ietvariem, proti, zemāku par to, ko nosaka tiesību norma, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu. Līdz ar to Iestāde secina, ka /pers. A/ par izdarīto administratīvo pārkāpumu noteikts samērīgs sods.

Sods /pers. A/ piemērots par smagāko pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149.^{23}panta desmitajā daļā, un proti, naudas sods no 85 *euro* līdz 120 *euro*.

Dotajā gadījumā /pers. A/ tika piemērots naudas sods 85 *euro* apmērā, kas ir minimālākais iespējamais naudas sods.

Iestāde atzīst, ka izskatāmajā lietā /pers. A/ administratīvais sods piemērots pamatoti un tiesiski, līdz ar to, ņemot vērā administratīvā soda preventīvo raksturu, Iestāde uzskata, ka tas sasniedz LAPK 22.pantā noteikto mērķi.

Attiecībā uz /pers. A/ norādīto, ka citi vadītāji, kas neievēroja CSN prasības, netika sodīti, Iestāde norāda, ka policijas darbinieki izvērtē situāciju un tīri fiziski nevar saukt pie administratīvās atbildības uzreiz visus autovadītājus, kuri pārkāpj CSN prasības. Turklāt, Iestādes ieskatā, /pers. A/ nekādā gadījumā neskar fakts, ka citu transportlīdzekļu vadītāji netika sodīti, jo viņam atbildība iestājas tikai par savu prettiesisko rīcību.

Iestāde lietā nekonstatē nevienu objektīvu, pamatotu un likumīgu iemeslu, lai /pers. A/ piemēroto sodu atceltu.

Nepiekrītot Iestādes lēmumam, /pers. A/ (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) to pārsūdzēja pilnā apjomā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā, uzskatot to par nepamatotu, prettiesisku un lūdz to atcelt.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punkta izpratnē nevar konstatēt viņa atbildības pastiprinošu apstākli, jo gada laikā nav izdarījis līdzīgus pārkāpumus. Norāda, ka Dz.Daškova norādītie apstākļi, ka /pers. A/ izdarītajam pārkāpuma piekrita, viņam tika uzrādīts videoieraksts, viņš mēģināja psiholoģiski ietekmēt policijas darbinieku, neatbilst patiesībai un tam nav pierādījumu. Neatbilst patiesībai arī norādītais, ka transportlīdzeklī atradās tikai mazgadīgs bērns, citu pasažieru nebija.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka aizmugurējā sēdeklī pusguļus pozā atradās viņa dzīvesbiedre /pers. I/, kurai bija radušas veselības problēmas un /pers. A/ veda viņu uz Veselības centru 4, kas atrodas Kr.Barona ielā. Pēc automašīnas apstādināšanas, Dz.Daškovs nokliedza, ka /pers. A/ ir aizturēts un nekur nedosies.

Sūdzības iesniedzējs neapšauba, ka /pers. I/ atrašanās pusguļus stāvoklī uz aizmugurējā sēdeklī nav redzama dienesta transportlīdzekļa videokamerā, bet /pers. A/ uzskata, ka Dz.Daškovs to varēja redzēt, kad viņš atradās pie apstādinātās automašīnas.

/pers. A/ norāda, ka paskaidroja policijas darbiniekam, ka ikdienā Opel Corsa vada /pers. I/, un tikai /pers. I/ veselības problēmu rašanās dēļ, konkrētajā dienā transportlīdzekli vadīja /pers. A/. /pers. I/ ir CSDD izsniegtā atļauja vadīt šo transportlīdzekli Latvijas Republikā un konkrētajā dienā visi ar automašīnu saistītie dokumenti /pers. I/ bija līdzi.

No lietas materiāliem secināms, ka Sūdzības iesniedzējs nav lūdzis skatīt sūdzību mutvārdu procesā.

Tā kā lietas dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu tiesas sēdē, kā arī tiesa neuzskatīja par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, pamatojoties uz LAPK 289.^{6}pantu, tiesa lietu izskata rakstveida procesā, par ko lietas dalībniekiem ir paziņots, nosūtot paziņojumu 2017.gada 3.februārī.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi lietas materiālus, noskatījusies lietā esošo videoierakstu un izvērtējusi pārsūdzētā Iestādes lēmuma tiesiskumu un pamatotību kopsakarā ar sūdzībā ietvertajiem argumentiem, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība ir noraidāma turpmāk

norādīto apsvērumu dēļ.

Saskaņā ar LAPK 289.^{6}panta devīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus: 1)vai ir noticis administratīvais pārkāpums, 2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, 3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, 4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību, 5) kāds administratīvais sods piemērojams personai, 6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams, 7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Saskaņā ar LAPK 272.pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem, ir pilnībā pierādīts, ka Protokolā norādītajā laikā un vietā, pie apstākļiem, kas konstatēti un norādīti Protokolā, pārkāpjot CSN un CSL paredzēto regulējumu, /pers. A/ ir izdarījis LAPK 149.^{4}panta pirmās daļas 2.punktā, 149.^{25}panta desmitajā daļā un 149.^{29}panta pirmajā daļā paredzētos administratīvos pārkāpumus.

LAPK 289.^{13}panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus to kopumā un savstarpējā sakarībā, un ar tiem konstatētos lietas apstākļus, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar to tiesa pievienojas Iestādes lēmuma motivācijai un atkārtoti to nenorāda.

Par /pers. A/ sūdzībā norādītajiem argumentiem tiesa papildus norāda sekojošo.

Iepazīstoties ar sūdzību, tiesa secina, ka lietā nepastāv strīds par to, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā vietā un laikā /pers. A/ vadīja tādu transportlīdzekli, kas reģistrēts ārvalstīs un kura izmantošanai Latvijā ceļu satiksmē nepieciešama atļauja, bet kura normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nav saņemta. Lietā ir strīds par notikuma faktiskajiem apstākļiem, un proti, par to, vai brīdī, kad minētais transportlīdzeklis tika apstādināts, tajā atradās /pers. A/ sieva, kurai normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā ir saņemta atļauja vadīt doto ārvalstīs reģistrētu transportlīdzekli, kā arī /pers. A/ apšauba policijas darbinieka ziņojumā norādīto lietas faktisko apstākļu patiesumu.

Iepazīstoties ar sūdzību un administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, tiesa secina, ka lietā nav strīda arī par to, ka /pers. A/ neievēroja ceļa zīmi Nr.401 (braukt taisni), par ko atbildība paredzēta LAPK 149.29panta pirmajā daļā.

Atbilstoši LAPK 243.panta pirmajai daļai pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK 243.panta astotā daļa noteic, ka nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Nevienam no pierādījumiem nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem.

LAPK 243.^{1}pants nosaka, ka pierādīšanas līdzekļi ir pie administratīvās atbildības saucamās personas paskaidrojumi, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātas ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi.

Administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Pierādījuma ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Atbilstoši iepriekš minēto pantu regulējumam, lietā tiek vērtēta pierādījumu pieļaujamība, ticamība un attiecināmība. Šie pierādījumu vērtēšanas kritēriji veido pierādīšanas mehānismu.

Tiesa, pārbaudot lietā iegūtos pierādījumus, secina, ka tie ir pieļaujami (fiksēti likumā noteiktajā kārtībā) un attiecināmi uz konkrēto lietu, proti, notikuma apstākļiem. Savukārt pierādījumu ticamība ir kādas ziņas patiesuma konstatēšanas pakāpe. To, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Lai gan Sūdzības iesniedzējs apšauba policijas darbinieka ziņojumā norādītā ticamību, tomēr tiesai nav pamata apšaubīt policijas darbinieka darbības un rīcību, veicot savus dienesta pienākumus.

Lai gan policijas darbinieku liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedums lietā Nr.AA13-05/5 un 2005.gada 9.decembra spriedums lietā Nr.666-05/5).*

Tiesa nekonstatē iemeslus, kas būtu par pamatu uzskatam, ka policijas darbinieks bija neobjektīvs vai ieinteresēts pārkāpumu konstatēšanā /pers. A/. Tāpat tiesa nekonstatē apstākļus, kas būtu par pamatu lietā esošo pierādījumu atzīšanai par apšaubāmiem vai nepietiekamiem pārkāpuma pierādīšanai.

Saskaņā ar LAPK 243.panta ceturto daļu, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

/pers. A/, vadot transportlīdzekli Opel Corsa, Igaunijas valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, Rīgā, pa Kr.Barona ielu no Tallinas ielas puses Artilērijas ielas virzienā, apgriezās braukšanai pretējā virzienā, neievērojot ceļa zīmes Nr.401 „Braukt taisni" prasības. Transportlīdzeklis ir vieglais pasažieru automobilis, kurš pastāvīgi reģistrēts Igaunijā, un /pers. A/ nav saņēmis atļauju, lai piedalītos ceļu satiksmē Latvijas teritorijā ar minēto transportlīdzekli, atbilstoši CSL 9.pabnta sestajā daļā noteiktajam, kā arī viņam nebija klāt transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti.

LAPK 149.^{4}panta pirmās daļas otrajā punktā atbildība paredzēta par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav klāt kāda no šādiem transportlīdzekļa vadītājam nepieciešamajiem dokumentiem, un proti, transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti.

LAPK 149.^{25}panta desmitajā daļā atbildība paredzēta par tāda vieglā automobiļa izmantošanu ceļu satiksmē, kurš reģistrēts ārvalstīs un kura izmantošanai Latvijā nepieciešama atļauja, bet atļauja normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nav saņemta.

LAPK 149.^{29}panta pirmajā daļā atbildība paredzēta par tās prasības neizpildīšanu, kura noteikta ar 401., 402., 403., 404., 405., 406., 407., 408., 410., 411., 425., 426. vai 427. ceļa zīmi.

Judikatūrā ir norādīts, ka Administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetenta amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas

prettiesiskas darbības, par kurām paredzēta administratīvā atbildība. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā *(skat. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 25.aprīļa lēmumu lietā Nr.SKA-157/2007)*.

Senatoru kolēģija 2008.gada 12.novembra rīcības sēdes lēmumā lietā Nr.SKA-647/2008 norāda, ka amatpersonas sastādītiem dokumentiem, tai skaitā administratīvā pārkāpuma protokolam, *a priori* ir publiskā ticamība un tos iespējams apšaubīt, iesniedzot pierādījumus, kas to apstiprina.

Tiesai nav pamata apšaubīt administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētās ziņas par faktiem, jo administratīvā pārkāpuma lietā nav konstatēti tādi apstākļi, kas norādītu par administratīvā pārkāpuma protokolā iekļauto ziņu nepatiesumu vai šo ziņu neatbilstību patiesajiem lietas apstākļiem. Tāpat tiesai netika iesniegti pierādījumi, kas būtu par pamatu uzskatam, ka policijas darbinieks būtu sniedzis nepatiesu ziņojumu vai kā citādi būtu ieinteresēts sniegt nepatiesu informāciju.

Atbilstoši CSL 25.panta pirmās daļas otrajam punktam, mehāniskā transportlīdzekļa vadītājam jābūt klāt turpmāk minētajiem dokumentiem, kas jāuzrāda pēc policijas darbinieku, robežsargu vai muitas darbinieku pieprasījuma, un proti, transportlīdzekļa reģistrācijas dokumenti.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka viņa sievai, kas transportlīdzekļa apturēšanas brīdī atradās tajā, līdzi bija visi transportlīdzekļa dokumenti.

Minēto Sūdzības iesniedzēja argumentu tiesa uzskata par nepamatotu. Tiesas ieskatā, nav saprotams un izskaidrojams, ja minētie transportlīdzekļa dokumenti bija līdzi /pers. A/ sievai, attiecīgi, arī atradās transportlīdzeklī, tad kādu iemeslu dēļ, tie netika uzrādīti policijas darbiniekiem.

CSL 9.panta ceturtā daļa nosaka, ka personai, kura ir Latvijas pilsonis vai nepilsonis, kā arī tādai personai, kura ir saņēmusi Latvijā izdotu reģistrācijas apliecību, pastāvīgās uzturēšanās apliecību vai uzturēšanās atļauju, aizliegts Latvijas teritorijā ceļu satiksmē vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili, izņemot šā panta piektajā daļā minētos gadījumus.

Atbilstoši minētā panta piektajai daļai, šā panta ceturtajā daļā minētās personas Latvijas teritorijā var vadīt ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automobili šādos gadījumos: 1) persona vada vieglo automobili, ko iznomājis (izīrējis) ārvalstīs reģistrēts uzņēmējdarbības veicējs, kas nodarbojas ar autoiznomāšanu (autoizīrēšanu), un to transportlīdzekļa vadītājs apliecina ar transportlīdzekļa nomas (īres) līgumu un ārvalstīs izdotu transportlīdzekļa reģistrācijas apliecību, kurā kā īpašnieks (turētājs, valdītājs) norādīts transportlīdzekļa iznomātājs (izīrētājs); 2) persona vada vieglo automobili, klātesot tādam transportlīdzekļa īpašniekam (turētājam, valdītājam) vai viņa pilnvarotai personai, kas nav šā panta ceturtajā daļā minētā persona; 3) persona strādā algotu darbu ārvalstīs vai mācās tādā mācību iestādē vai uzņēmumā, kurš atrodas ārvalstīs, vai ārvalstīs veic uzņēmējdarbību kā individuālais komersants vai pašnodarbinātā persona; 4) persona ir tāda ārvalstīs reģistrēta tiesību subjekta īpašnieks (dalībnieks) vai amatpersona, kurš veic uzņēmējdarbību; 5) persona ieņem vēlētu amatu citas Eiropas Savienības dalībvalsts pašvaldības lēmējinstitūcijā; 6) personai izsniegta uzturēšanās atļauja (reģistrācijas apliecība) ārvalstīs; 7) vieglo automobili vada tāda persona, kura ir laulātais, pirmās pakāpes radinieks (tai skaitā adoptētais vai adoptētājs) vai otrās pakāpes radinieks tādam attiecīgā vieglā automobiļa īpašniekam (turētājam, valdītājam), kurš saskaņā ar šā panta noteikumiem minēto transportlīdzekli varētu vadīt Latvijas teritorijā; 8) gadījumā, kas nav minēts šīs daļas 1., 2., 3., 4., 5., 6. vai 7.punktā, bet ne ilgāk par piecām dienām, skaitot no dienas, kad persona atbilstoši šā panta sestajā daļā minētajiem Ministru kabineta noteikumiem ir saņēmusi atļauju piedalīties ceļu satiksmē un ne biežāk kā divas reizes kalendārajā gadā; 9) persona vada vieglo automobili, kurš ir reģistrēts ārvalstī, tiek izmantots kā demonstrācijas transportlīdzeklis un kā tāds noteikts vieglā automobiļa ražotāja pilnvarotai personai saistošā līgumā ar vieglā automobiļa ražotāju un kuru ražotāja pilnvarotā persona nodevusi izmantošanai demonstrācijas braucienu nolūkā, to deklarējot Ceļu satiksmes drošības direkcijas uzturētajā transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā. Šajā gadījumā atļauju uz vieglā automobiļa ievešanas laiku Latvijā, bet ne ilgāku par diviem mēnešiem saņem vieglā automobiļa ražotāja pilnvarotā persona; 10) Latvijā reģistrēta Latvijas Auto nomu asociācijas biedra, kurš pārstāv starptautisku īslaicīgas autoiznomāšanas (autoizīrēšanas) pakalpojumu sniedzēju Latvijā, darbinieks vada ārvalstīs starptautiskam īslaicīgas autoiznomāšanas (autoizīrēšanas) pakalpojumu sniedzējam reģistrētu vieglo automobili. Šādā gadījumā automobiļa izmantošanu Latvijā reģistrētais uzņēmums deklarē Ceļu satiksmes drošības direkcijas uzturētajā transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā.

Saskaņā ar CSL 9.panta sesto daļu, lai šā panta piektās daļas paredzētajos gadījumos ceturtajā daļā minētā persona varētu Latvijas teritorijā ceļu satiksmē vadīt vieglo automobili, tai Ministru kabineta noteiktajos gadījumos Ceļu satiksmes drošības direkcijā jāsaņem atļauja piedalīties ceļu satiksmē. Ministru kabinets nosaka, kādos gadījumos un kādā kārtībā Ceļu satiksmes drošības direkcijā šā panta ceturtajā daļā minētajām personām piešķir un anulē atļauju piedalīties ceļu satiksmē.

MK noteikumu NNr.1341 6.punktā noteikts, ka vieglā automobiļa īpašnieks vai viņa pilnvarotā persona atļauju un dienas, kad vieglais transportlīdzeklis tiks izmantots ceļu satiksmē Latvijā, var pieteikt elektroniski direkcijas mājaslapā internetā (www.csdd.lv) vai personīgi jebkurā direkcijas nodaļā, un par to tiek izdarīta atzīme transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā. (..)

Administratīvā pārkāpuma lietas materiālos ir atrodama CSDD Informatīvās sistēmas izdruka, no kuras izriet, ka /pers. A/ sieva – /pers. I/ ir saņēmusi atļauju ārvalstīs pastāvīgi reģistrēta vieglā automobiļa izmantošanai Latvijas teritorijā, minētā atļauja ir derīga līdz 2018.gada 24.septembrim.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka, atbilstoši CSL 9.panta piektās daļas 7.punktam, /pers. A/, MK noteikumos paredzētajā kārtībā, varēja saņemt CSDD atļauju piedalīties ceļu satiksmē, izmantojot ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automašīnu. Savukārt, no lietai pievienotās CSDD Informatīvās sistēmas izdrukas par /pers. A/, neizriet, ka viņš šādu atļauju būtu saņēmis. Arī pats Sūdzības iesniedzējs neapstrīd faktu, ka atļauju piedalīties ceļu satiksmē, izmantojot ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automašīnu, normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā nav saņēmis.

Tiesa uzskata, ka Sūdzības iesniedzēja arguments, ka notikuma brīdī transportlīdzeklī atradās viņa sieva, ir vērtējams kritiski. No VP RRP KPP PPP CPB inspektora A.Mutovkina ziņojumā norādītā izriet, ka apturēšanas brīdī transportlīdzeklī atradās mazgadīgs bērns. Tāpat nedz no administratīvā pārkāpuma protokolā norādītā, nedz arī no policijas darbinieku ziņojumiem, neizriet, ka /pers. A/ paskaidrojumos policijas darbiniekiem būtu norādījis, ka transportlīdzeklī atrodas viņa sieva, kuru viņš veda uz "Veselības centru 4", kā tas ir norādīts sūdzībā. Tiesa, noskatījusies lietas materiālos esošo videoierakstu, konstatē, ka transportlīdzekļa apstādināšanas brīdī tā aizmugurējā sēdeklī neatradās neviens pieaudzis cilvēks.

Izvērtējot minētos apstākļus, tiesa secina, ka, atbilstoši notikuma brīdī pastāvošajam normatīvajos aktos paredzētajam regulējam, neatkarīgi no tā, vai transportlīdzeklī atrodas persona, kurai ir saņemta atļauja piedalīties ceļu satiksmē, izmantojot ārvalstīs pastāvīgi reģistrētu vieglo automašīnu, lai vadītu transportlīdzekli, minētā atļauja ir jāsaņem arī transportlīdzekļa vadītajam.

Attiecībā uz /pers. A/ argumentu, ka gada laikā viņš nav izdarījis līdzīgus pārkāpumus, līdz ar to, atbilstoši LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktam, nevar konstatēt viņa atbildības pastiprinošu apstākli, tiesa norāda sekojošo.

Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka /pers. A/ ir trīs reizes administratīvi sodīts, minēto apliecina arī lietas materiāliem pievienotā Informācijas centra izdruka, no kuras izriet, ka uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas brīdi /pers. A/ bija trīs reizes saukts pie administratīvās atbildības par administratīvajiem pārkāpumiem ceļu satiksmē.

Ņemot vērā, ka dotajā lietā /pers. A/ ir saukts pie administratīvās atbildības par pārkāpumiem ceļu satiksme, par līdzīgiem pārkāpumiem uzskatāmi pārkāpumi tieši ceļu satiksmē. Līdz ar ko, tiesa atzīst, ka Iestāde, saskaņā ar LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu, ir pareizi konstatējusi /pers. A/ atbildības pastiprinošu apstākli.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi Iestādes lēmuma pamatojumu kopsakarā ar sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka Iestāde, pieņemot lēmumu, ir pilnīgi un vispusīgi izvērtējusi visus lietā esošos pierādījumus, pamatojoties uz kuriem, Iestāde pamatoti ir konstatējusi, ka /pers. A/ ir izdarījis LAPK 149.^{25}panta desmitajā daļā un 149.^{4}panta pirmās daļas 2.punktā paredzētos administratīvos pārkāpumus.

Fakts, ka persona, kas saukta pie administratīvās atbildības pauž atšķirīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu Iestādes lēmumu.

Pārējos Sūdzības iesniedzējas minētos argumentus tiesa nevērtē, ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas, proti, kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (*sk., piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90*)).

Tiesnešiem jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu*).

Iepazīstoties ar lietas materiāliem, tiesa nekonstatē, ka iestāde administratīvās lietas izskatīšanas procesā iestādē, būtu pieļāvusi procesuālos pārkāpumus, kas būtu par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai.

LAPK 32.panta pirmajā daļā noteikts, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Minētā panta otrā daļa nosaka, ka, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Atbilstoši LAPK 35.panta otrajai daļai, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu. Šajā gadījumā pamatsodam var pievienot kādu no papildsodiem, kuri ir paredzēti pantos, kas nosaka atbildību par jebkuru no izdarītajiem pārkāpumiem.

Atbilstoši nostiprinātai tiesu judikatūrai, lai noteiktu, kurš no pārkāpumiem ir smagāks, jāvadās no panta sankcijas. Par smagāko pārkāpumu uzskatāms tas pārkāpums, par kuru paredzēta bargāka sankcija. Savukārt, ja par vieglāko pārkāpumu sankcijas minimālā robeža ir augstāka par smagākā pārkāpuma sankcijā noteikto minimālo robežu, nosakot sodu, jāņem vērā, ka piemērojamais sods nevar būt mazāks par vieglākā pārkāpuma sankcijā noteikto minimālo robežu *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009. gada 21. maija spriedums lietā SKA-223/2009)*.

Par LAPK 149.^{4}panta pirmās daļas 2.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīs *euro* apmērā, par LAPK 149.^{25}panta desmitajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no astoņdesmit pieciem līdz simt divdesmit *euro*, par LAPK 149.^{29}panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu uzliek naudas sodu velosipēda un mopēda vadītājam septiņu *euro* apmērā, bet cita transportlīdzekļa vadītājam — trīsdesmit *euro* apmērā.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzējam sods ir noteikts pamatoti un tiesiski. Līdz ar to, ņemot vērā administratīvā soda preventīvo raksturu, tiesa uzskata, ka tas sasniedz LAPK 22.pantā noteikto mērķi, t.i., administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņošanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs.

Saskaņā ar LAPK 299.pantu pārkāpējam naudas sods jāsamaksā ne vēlāk kā trīsdesmit dienu laikā no dienas, kad viņam izsniegts lēmums par naudas soda uzlikšanu, bet, ja šāds lēmums pārsūdzēts vai iesniegts protests par to, – vēlāk kā trīsdesmit dienu laikā no dienas, kad paziņots, ka sūdzība vai protests noraidīts.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums ir likumīgs un pamatots un tā atcelšanai nav pamata, bet /pers. A/ sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz LAPK 243.-244., 288., 289.^{6}, 289.^{12}, 289.^{13} pantu, tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 25.novembra lēmumu Nr.2654 un /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Pilns spriedums pieejams tiesas kancelejā 2017.gada 15.jūnijā.

Tiesnese B.Horuna